

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.851 van 20 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, bij fax van 20 maart 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 maart 2009.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 maart 2009 om 17:15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE POURCQ, die loco advocaat verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 29 mei 2007.

1.2. Op 6 juli 2007 trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. In beroep trof de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25 oktober 2007 een arrest waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep werd niet toelaatbaar verklaard door de Raad van State op 14 december 2007.

1.4. Op 19 juni 2008 werd er een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) betekend aan verzoeker.

1.5. Op 29 augustus 2008 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.6. Op 16 maart 2009 trof de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 maart 2009.

Dit vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt: (...)

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

(...)

de persoon die verklaart zich Bingol, Rıza te noemen, geboren te Diyarbakir Lice op (in) 09.03.1985, en welke verklaart van Turkse nationaliteit te zijn,

(...)

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

(...)

0 - artikel 7, eerste lid, 1 °: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum

(...)

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden : (3)

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Zijn asielpcedure werd negatief afgesloten door een bijlage 13 quinquies dd 12/10/2007 hem betekend op 19/06/2008

(...)

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar)terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden (3)

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf

(...)

2. Over het voorwerp van de vordering

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering voor zover zij gericht is tegen een maatregel van vrijheidsberoving die getroffen werd nadat de noodzaak werd vastgesteld van onmiddellijke terugleiding naar de grens. In gevolge artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet is een maatregel van vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats van vasthouding.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wegens gebrek aan belang. Verweerder verwijst naar de in punt 1.4. bedoelde beslissing, beklemtoont dat hiertegen geen beroep werd ingesteld en stelt dat de eventuele vernietiging van het in casu bestreden bevel geen wijziging teweeg brengt in de bestaande rechtstoestand, nu het bevel enkel een materiële handeling uitmaakt. Verweerder concludeert dat verzoeker geen belang heeft bij een beroep tot nietigverklaring en evenmin bij de schorsing.

3.2. Het gegeven dat verzoeker eerder een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, staat er niet aan in de weg dat zijn rechtstoestand ondertussen kan wijzigen en dat hij op grond hiervan een aanvraag om verblijfsmachtiging indient. Het opnieuw getroffen bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat deze aanvraag behandeld werd kan bekleed zijn met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht, waar verzoeker wel degelijk een belang aan ontleent.

De exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wordt verworpen.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. Krachtens artikel 39/82, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

4.2. De verzoekende partij dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

4.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op 16 maart 2009 aan verzoeker ter kennis werd gebracht en dat hij vier dagen na de kennisname ervan onderhavig verzoekschrift per faxbericht heeft ingediend. Verzoeker wordt sedert 16 maart 2009 vastgehouden met het oog op een gedwongen verwijdering. Ook al werd er nog geen datum vastgelegd voor de repatriëring van verzoeker dient er van uit gegaan te worden dat de verwijdering imminent is. Gelet op de voorgaande elementen kan aanvaard worden dat verzoeker is opgetreden met de vereiste diligentie. Tevens wordt aangetoond dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn.

4.4. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

4.5 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van *“de motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 1 t/3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991, evenals de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur”* en de schending van het verbod van machtsafwending.

4.6. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing manifest het bestaan negeert van een regularisatieverzoek, ingediend op 29 augustus 2008. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat beide instellingen dergelijke beslissingen reeds geschorst hebben precies omdat er nog geen beslissing was genomen over een voorheen ingediende regularisatieaanvraag.

4.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.8. In zoverre verzoeker de mening toegedaan is dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). De Raad wijst er nog op dat hieruit voortvloeit dat de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel niet moet betrekken bij de motivering van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, tenzij de verzoekende partij aantoont dat ze

dwingende bepalingen van internationaal recht heeft ingeroepen in de aanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet die verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling kan worden gegeven. Verzoekende partij toont dit in casu met haar algemeen betoog niet aan. Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie gelijkaardig is aan de situaties van vreemdelingen die geleid hebben tot de in zijn verzoekschrift vermelde arresten van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4.9. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Opdat er van machtsafwending sprake kan zijn, moet het ongeoorloofde kenmerk het enige doel van de bestreden beslissing geweest zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet het minste element aanbrengt waaruit blijkt dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing.

Het opgeworpen middel is deels niet ontvankelijk en voor zover het ontvankelijk is, niet ernstig.

4.10. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden als bepaald in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

M. EKKA.